

FÉLELMEK I.

Jegyzet Jim Sanders tanításából
2010. október 03.

Számos dologról kellene tanítanom, de amiről ma beszélni fogunk, azok a félelmek. Igen erőteljesen elterjedt Krisztus Testében a félelem minden fajta megnyilvánulása. Szeretnénk, ha *szabadok* lennétek a félelem minden fajtájától.

Ausztráliában is számos dologgal kell, hogy foglalkozzam, olyanokkal, akiknek már vélhetőleg szellemi felnőtt korban kellene lenniük. Az egyiküknek hírneve is van.

New Yorkban van egy illető, aki az egyik híres iráni vezető képe mellett elment, és annyira megérintette a félelem, hogy a világban mindenfelé e-maileket küld, hogy imádkozzanak érte, hogy a félelmei elmúljanak.

Miért kell ezt tennie? Az illető, csak a száját járhatja és az ördögnek a szóvivője. Tehát, ha valaki azt akarja megtudni, hogy mi az, amivel most az ördög utazik, akkor az illetőt kell meghallgatni. A félelem teljesen átította az illető prédikátort. Ha az ember átutazik egy muszlim településen félelmeket érzékel.

Ha valaki már [szellemi] felnőtt korba jutott, tudnia kellene, hogy az ördög a *lábunk alatt* van. Megint egy másik imakérés, az illető asszonyiszolgáló gyülekezetében Ausztráliában tartottam egy gyülekezeti alkalmat is, pásztorokodik az asszony, és egy közbenjáró imádságot kért mindenkitől.

Azt állítja, hogy az ördög megtámadta őt, mert az életét odaszánta arra, hogy egy híres, neves szolgálóért imádkozzon, könyörögjön, és ezért van az ördög támadása az életében. Így nem működik a hitünk. Mindegy milyenfajta *nyomás* az, amikor az ember így megnyitja a száját, akkor *megnyitotta* az ajtót az ördög számára.

Mi a *hitnek a szép harcát* harcoljuk, és az ördög le van győzve, a lábunk alatt van. Mi nem bemegyünk majd az ígéret földjére, mert bent vagyunk már az ígéret földjén. És amikor egyre feljebb lépsz, az ördög így ijesztget, pánik támadásokat rak rád, *félelmekkel támad* meg. Ha az ördögnek a területére lépsz rá, és ebben veszel részt, akkor teljes sötétségben vagy.

Amikor Libanonban jártam, a kutyák vonyítottak a félelemtől a sötét éjszakában. Nem ugattak, vonyítottak, teljes sötétség volt éjszaka és hat hónapon keresztül minden éjszaka bombázás folyt, rakéták süvöltöttek. Ettől volt csak világos az ég, ha éppen rakétát lőttek.

Én pedig éppen egy rádióállomás működtetésében vettem ott részt, és amikor mentem a műszakomat teljesíteni, teljes háborús közegben voltam, minden percben lövedékek csapódtak be körülöttem.

Hogyan lehet ezt leállítani? Mert azonnal felismertem, hogy a *félelemmel szembesültem*. Mit tettem? *Megkötöttem* ezt a szellemet Jézus nevében! Ahogy így *hatalmat* vettem, észrevettem, hogy körülöttem az emberek elkezdtek beszélni, hogy újra *megnyitják* az iskolát, hogy kimerészkednek a rejtékhelyekről, ahová elrejtőztek.

A félelmek képesek akár egy egész nemzetet is hatalmukba keríteni, vagy népeket képes a félelem leuralni. A te *feladatod* az, hogy *hatalmat* vegyél e felett, hogy *felismerd* azt, ezt te magad megteheted. Ha az ember így figyelget, gyanakvóvá válik, az ördög is ilyen, nem bízik senkiben, ez az ő munkája.

Meg fogjuk nézni az Írásokat. A pokolnak az egyik *megnyilvánulási formája* a félelem, ez van a birtokában. A pokolban nincs semennyi világosság. Börtöncellákba vannak bezárva az emberek, a pokol celláiba. Tűz van csak, de nincs lehetőségük, hogy kapcsolatot teremtsenek senkivel. Az ördögnek a mágiái és szörnyetegek vannak ott lent. De ez nem a legrosszabb része, mert ez után következik még, hogy a *tüzes tóba* vettetik az egész pokol.

Az utcán pedig nagyon sokszor, *ostoba* emberekkel találkozunk, és sajnos az életük arról szól, hogy lesétálnak a pokolba. Tegnap is ilyenekkel kellett találkozunk. A képeembe merte hazudni, hogy ő nem hisz Jézusban. Később meggondolta magát és azt mondta, hogy hisz Jézusban. Mondtam neki, hogy idejében ébredtél még fel, mert már legalább 70 éves vagy, az egyik lábad a sírboltban van, a másik már a pokolban, itt az idő, hogy végre ráébredj. Nem sok időd maradt erre.

Ma nagyon jól fogod érezni magad, mert meg fogod érteni, hogy az ördög *le van győzve*, és a *félelmeket is legyőzte* az Úr. Meggyőződésem, hogy az ördög, bármit képes elvégezni az életedben, vagy el akar végezni, amivel félelmeket tud szítani az életedben.

Apránként kezdi, egy kis vérzés itt vagy ott, vagy egy kis fájdalom, vagy egy kis gyulladás és így közelít. Azután keményebben jön. Neked pedig egy dolgod van, hogy *megalapozd a szívedet* az Igében.

Zsoltár 34/1 Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van.

Ha áldod, *dicséred* az Urat, akkor ezzel egy időben *nem* lehetsz félelemben is. Még az sem számít, hogy a dolgok nem úgy mennek, ahogy szeretnéd. De ha közben *folyamatosan áldod* és dicséred az Urat, ezek a tényezők meg fognak *változni*, mert az Ige helyre teszi ezeket az életedben, és az *Ige megváltoztatja* a körülményeidet.

2-4 Dicselkedik lelkem az Úrban, s hallják ezt az alázatosak és örülnek. Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az Ő nevét. Kerestem az Urat, és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem.

Kerestem az Urat, és Ő *kimentett* engem, minden félelmemből. Ha minden félelmemből kiment az Úr, ahogy írva van, akkor mennyi bizonytalansági tényező marad, ahol félhetnénk? Ha mindenből megszabadított, akkor mennyi marad? Ez azt jelenti, hogy nem marad semmi, amitől félned kellene.

Nem kell félned a *terroristatámadásoktól*, nem kell félned a *gazdasági problémáktól*. Nem kell félned attól, hogy *elbocsátanak* a munkahelyedről. Nem kell félned a *gyermekeiddel* kapcsolatban semmitől sem, hogy esetleg nem jönnek haza, hanem valami egészen bolond dologban vesznek részt.

Társadalmunk arra hajtja az emberek szívét, hogy mindig aggodalmaskodjanak és féljenek valamitől. Átitatta ez nagyon szomorú módon a gyülekezetek híveit is, mert azt tanítják a hívőknek, hogy ha igazán törődsz valamivel, akkor az, azt jelenti, hogy aggódsz felőle. Ha

nem aggódsz afelől, az azt mutatja, hogy nem is törődsz vele. Ha *anyagi gondjaid* vannak, és nem búsulsz, akkor az azt jelenti, hogy nem is törődsz azzal és lusta vagy. Ha a szeretteid bajban vannak, és rajtad mosolyt látnak, akkor azt mondják a kívül valók, hogy te megbolondultál, mert téged úgy látnak, hogy nincs épp elméd és nem aggódsz ezen.

Emlékszem József nevű testvéremre, aki szlovákiai és Angliában dolgozott kint, azt mondták neki az orvosok, hogy decemberben már nem is fog élni, annyira beteg. Elkezdett *mosolyogni* ezen. Az orvosok ránéztek és azt mondták, hogy nem érted? Elrákosodott a tested teljesen és nincs sok időd hátra. Ő maga mesélte nekem később, hogy komoly arcot öltött ezek után, hogy az orvosok lássák, nehogy valóban azt higgyék, hogy megbolondult és bedobják a dili házba. Természetesen meg is *gyógyult a hite* által.

János 14/27 Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek, nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék, a ti szívetek se ne féljen!

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen, *Jézus szavai* ezek. Nem azt mondta, hogy próbáljatok meg ne nyugtalankodni. *Ne engedjétek* meg, hogy a szívetek nyugtalankodjék. Meg lehet tenni azt, amit Ő mondott.

Van-e teljes uralmunk e felett? Van, aki azt válaszolja, én nem tehetek róla. Ez hazugság. Van egy írás a Bibliában a *megbocsátásról*. Mert ha meg nem bocsátást hordozol a szívedben, az katasztrofális. Az *megakadályozza* az imáid megválaszolását és a *keserűség* fog felemészteni.

Ismerjük jól a Márk 11/23-24-es verseket, de azt követi a 25-ös vers, ami legalább annyira fontos:

Márk 11/25 És mikor imádkozva megállotok, bocsássatok meg, ha valaki ellen, valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.

Mi történik? – Hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsátja néktek a ti vétkeiteket. Ha valakinek tehát nem bocsátottál meg, akkor *megbocsátatlanságot* hordozol magadban. És amikor te valami rosszat teszel, akkor *neked sem* bocsátatik meg, mert te sem bocsátottál meg.

Hogyan bocsátanék meg neki? Nem tudok neki megbocsátani, - mondja valaki. Ez is egy hazugság. Keresztények milliói utaznak ebben a csónakban, és ez karöltve megy együtt a *félelmekkel*. Én is volt, hogy megnyitottam magam a félelmeknek, és így mindenki más is.

Tegnap találkoztunk egy fiatalemberrel, aki elmondta, hogy ő annyi *sérelmet* szenvedett az elmúlt években, hogy teljesen megtelt a szíve *félelmekkel*. Miután újjászületett és teljes lett a Szent Szellemmel, még utána is remegett a keze a félelmektől. Beszélgettünk vele, és elmagyaráztuk, hogy meg kell, hogy bocsásson ezeknek az embereknek és az egésznek el kell, hogy felejtse, mert még mindig a félelmek működtek benne.

Tehát mindannyian megnyitjuk magunkat a félelmeknek, te is ugyanúgy megtetted már ezt. *Aggodalmaskodtál*, megnyitottad magad annak. És mivel tudjuk, hogy nem szabad így tenni, nem fogjuk ezt tenni, és ezért nem fogok aggodalmaskodni és félni. Jézus azt mondta,

hogya ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen. Ha nem így teszel, akkor *bűnben* vagy. Ha tudna valaki jót tenni és nem teszi, bűne az annak.

Az emberek nem úgy tekintenek az *aggodalmaskodásra*, hogy akkor bűnt követnek el. Valakit pedig megítélnék a dohányzásért, az alkoholért, vagy a káromkodásért, mert az látható, és közben maguk is benne vannak a bűnben, mert aggodalmaskodnak és még büszkék is rá. Úgy gondolják, hogy ez annak a jele, hogy ők igenis törődnek azzal a bizonyos dologgal.

Örülünk, hogy a mai napon erről beszélhetünk. Mit mond nekünk az Úr? – *Ne nyugtalankodjék a ti szívetek*, mert így nem leszünk olyan *hatékonyak* az imaéletünkben. A kis rókák, *rókafiak* rontják meg a szőlőket.

Képesek vagyunk-e arra, hogy úgy éljünk, hogy ne nyugtalankodjék a szívünk? Ez nem azt jelenti, hogy nem érkezik majd hozzád kísértés, *megkísért* az ellenség, hogy igenis féljél. Ha zavart keltő gondolat, vagy érzés jön, mit jelent az? – Nem veszed át ezeket a zavaró gondolatokat. *Ellenállsz* neki. De ezeknek a félelemmel teljes gondolatoknak viszont nem vagy képes ellenállni más gondolatokkal.

Egy kis kitéréssel, de elmondom, hogy az *Igét* igenis használnunk kell. Amikor az *Igét idézzük*, akkor az elménknek egy pillanatra *le kell állni* és azokat a félelemmel átítatott gondolatokat el kell engedni, és el kell kezdeni figyelni arra, hogy mi az, amit kimondunk. És akkor *azon gondolkodunk, amit kimondunk*. Ha azután visszatérnénk az aggodalmaskodó gondolatainkra, abban a pillanatban, ahogy ezen magunkat rajtakaptuk, *vissza kell térnünk az Igére*.

Amikor az ember ezt kezdi cselekedni, akkor lehetséges, hogy egész nap az Írásokban kell, hogy legyen. Mi egy jó Ige erre a helyzetre? Isten *nem a félelem* szellemét adta nekem, hanem az *erőnek, szeretetnek* és a *józságnak* szellemét. II. Timótheus 1/7

Az egyikőjüknek miközben próbáltam tanácsot adni, elmondtam ezt, azt mondta, hogy – igen én ezeket idézem rendszeresen, de értsd meg, hogy egy támadás alatt vagyok. Így nem fog működni! Azt értsd meg, hogy az ördög *le van győzve*, a lábunk alatt van.

Ha gondolatok, érzések, könnyek jönnek hozzád, azt kell mondanod, hogy – nem, nem! Megtagadom, hogy ennek helyet adjak az életemben, mert itt vannak az Írások, hogy Isten az *Ő békességét adta* nekem. Ezért ennek az ellentétes gondolatnak ellenállok. Az elmédet tehát, nem szabad ezen jártni, és akkor meg fog változni minden.

Azt fogod észrevenni, hogy a félelemnek az érzete, a meg nem bocsátás érzete, kezd *eltávolítani* tőled. Az, az igazság, ha az Úr mondja, hogy ezt tedd meg, akkor igenis meg tudod tenni. Ha az Úr azt mondja, hogy ne engedjétek meg, hogy a félelmek megragadják a szíveteket, akkor ebből ki tudjuk olvasni azt is, hogy lehetséges, hogy megengedjük, hogy a félelmek megragadják a szívünket.

Lehet, hogy hozzád jönnek ezek, de *ne fogadd el* a félelem gondolatát, ezek csak érzések. Az ördög azt fogja mondani, hogy már túl késő mindenhez. Azt kell válaszolnod, hogy nem túl késő, mert én *ellenállok* neked. És ellenállok neked!

És lehet, hogy ennek ellenére még mindig fogod érzékelni, hogy a félelem jelen van, de ellent kell állnod neki. Mint egy agresszív vezető képe mellett elmenve, lehet érzékelni a félelmet, ami bennünk munkálkodik, de annak ellent kell állni. Ha én mentem volna el mellettük, akkor *megkötöttem* volna bennük a félelem szellemét és kipanacsoltam volna belőlük azt.

Ha a félelem engem megközelít, akkor *hatalmat veszek* felette, és *elpanacsolom* azt Jézus nevében! Többé nem gondolkodom róla. Ha valamit már egyszer *megdorgáltam*, akkor többé *nem gondolkodom* arról, elfordulok, és *nem látásban* járok. Isten újra és újra előhozott engem győzelemben, volt amikor a háborúból hozott ki engem.

Mert ha ellenállsz az ördögnek, *ellenállsz* a félelemnek, az van megírva, hogy ő *elfut* tőled. El fogunk jutni odáig, hogy fogjuk tudni *azonosítani* az életünkben a félelem bármely megjelenési formáját és akkor előbbre mentünk.

Zsoltár 27/1 Az Úr az én világosságom és üdvösségem, kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége, kitől remegjek?

Amikor nem érzed, hogy az erő működne benned, ezt kell mondanod. Az Igével *ellentétes gondolatokat* nem más ellentétes gondolatokkal harcoljuk meg, hanem az *Igével*. Azt mondjuk az Úrnak! Ha úgy érzed, hogy az erőd elhagyott, mit mondasz ki? – *Az Úr az én életemnek erőssége! Az Úrnak az öröme az én erősségem!*

Amikor ezen megy keresztül az ember, akkor biztos, hogy nem érzi az Úr örömét, tehát ezt hitből jelenti ki. Mivel a Nagyobb lakik bennem, ezért a Nagyobb által *legyőztem* a világot, ezért győztes vagyok minden felett. A Nagyobb fog engem *győzelemre* vinni!

2-6 Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék szorongatóim és ellenségeim, ők botlanak meg és hullanak el. Ha tábor fog körül, nem fél szívem, habár had támad reám, mégis Őbenne bízom én. Egyet kértem az Úrtól, azért esedezem, hogy lakhassam az Úr házában életem minden napján, hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az Ő templomában. Bizony elrejt engem az Ő hajlékába, a veszedelem napján: eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. Most is felülemeli fejemet ellenségeimen, akik körülöttem vannak, és én az Ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.

Így lehet kijönni, le van itt írva. Dicsérjük az Urat! Ahogy egy nagy próféta mondta annak idején, hogy miután *imádkoztál* az Atyához Jézus nevében, utána csak dicséred Őt. *Dicséretekkel* áldozol.

7-10 Halld meg Uram szómat, mellyel hozzád kiáltok! Irgalmazz nékem, és válaszolj nékem! Ha ezt mondod: Az én orcámat keressétek! A szívem azt válaszolja néked: A Te orcádat keresem, óh, Uram! Ne rejtse el orcádat előlem, ne utasítsd el szolgálodat haraggal, Te voltál segítőm, ne hagyj el engem, se ne vess meg engem, üdvösségemnek Istene. Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.

Ha elhagy minket az erőnk, akkor bizonyára nem ebben járunk. A *múltról* tesz itt említést. De nem a múlt teszi a teljes figyelmét, hanem a *jövőre koncentrál*.

11-13 Taníts meg engem a Te utadra, óh, Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. Ne adj át engem szorongatóim kívánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. Már ellankadtam volna, ha nem hinném, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földjén!

Tehát amiről beszélünk, - a *jövőre tekint*, és a *jövőről* szól, és nem a múltját emlegeti.

14 Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék szíved és várjad az Urat.

Tehát visszatérve a 7-10 versekre, itt arról szól a Zsoltáros, – ha atyám és anyám, vagyis a szüleim is elhagynának engem, – az Úr akkor *sem hagy el* téged! Isten soha nem fog cserbenhagyni téged, soha nem fog elhagyni téged. Ebből az az óriási *tanulság*, hogy soha nem emberekre vetjük a szívünket, akikben csalódhatunk, hanem az üdvösség Istenére.

Úgy gondold, amikor emberekre tekintesz, hogy nélkülük nincs *jövőd*, nincs biztonságod. Ilyenkor olyan helyzetbe kerülsz, hogy kétségbe esel. Az élet túl rövid ahhoz, hogy kétségbe essél. Nem tudjuk, hogy ki az, aki hosszabb ideig él majd, és ki nem. Mindegy, hogy ki van körülötted, a szívedet és hitedet *Istenbe veted* és nem emberekre, akkor sikerrel jársz.

Ha egy szeretetted eltávozik az élők sorából, ez nem azt jelenti, hogy elvesztetted az illetőt, csak *előre ment*, mint Dávidnál is olvasod, és majd mi *megyünk utána*. Ha egy szeretetted eltávozik az élők közül, és te éveket *keseregsz* miatta, az azt jelenti, hogy az illető egy olyan helyet foglalt el a másik szívében, amit csak Istennek lett volna szabad odaadni. Persze könnyeket ejtünk ilyenkor, mert hiányzik a jelenléte, de újra fogjuk látni!

Azt akarom ezzel mondani, hogy nem szabad engedni, hogy egy emberi lény legyen a mindenünk és a mindenhatóságunk. Csak *Isten* lehet a mi jelenünk és jövőnk egybevéve. És ha tudjuk a szívünkben, hogy Ő a mi üdvösségünk kösziklője, akkor minden rendben lesz. Ő a mi *jövőnk*.

Az Úr szólt nekem, hogy hercegeket állítsak még elő. Vagyis *felkenteket*. Az ember képes arra, hogy könnyeket ejt és hullajt és sír, de tovább megyünk, mert Isten velünk van, bennünk van. Nem keresem Istent, mert tudom, hogy hol van.

Látjuk itt az Igékből, hogy – várakozunk az Úrra! Az elvárásunkat és a reménységünket fejezi ki a 14-es vers, - várjad az Urat, légy erős, *bátorodjék* a szíved, és várjad az Urat. A *jövőd*et látod így, nem a múltadat. Szintén *megkísértik* az embert a félelmek a jövővel kapcsolatban. Hogy rossz dolgok fognak történni a jövőben.

Félelem attól is lehet, hogy valami jó nem fog megtörténni az életünkben. Tehát a félelmek ilyenkor a *jövőhöz* kötődnek. A hit ugyan így a *jövővel* dolgozik.

Zsidó 11/1 A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, a nem látott dolgokról való meggyőződés és azoknak bizonyítéka.

Tehát ha még csak a hited van benne, akkor azt még nem érzékeled, nem tapinthatod, még nincs jelen. De reméled. A *félelem* pedig pont a *fordítottja* a hitnek. A *hit* meghozza nekünk azt a *jót*, amit elváró reménységgel várunk, hogy jön.

A *félelem* pedig attól retteg, hogy az a bizonyos *rossz megtörténik* vele. Retteg attól a jövőtől, hogy az megtörténik. Ha valaki *hitben* van, akkor *örvendezik* és izgatott a szíve a jövőt tekintve. Akik *félelemben* vannak, azok pedig *rettegnek* a holnaptól. Bővített fordítását nézzük meg a...

Zsidó 2/14-15 Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő maga hasonló módon részese lett ugyanazon természetnek, hogy a halál által, azáltal, hogy keresztülment a halálon, megsemmisítse és hatástalanná tegye azt, akinek hatalma volt a halálon, tudniillik az ördögöt. És megszabadítsa, és teljesen szabaddá tegye mindazokat, akik a halálfélelem kísértése miatt, egész életük során, teljes életükben megkötözöttségben voltak, foglyokként és rabokként éltek.

Azért használjuk az Amplifield, a bővített fordítást gyakran, mert ez *újabb megértést* hoz, ahogy olvassuk az Igét. A halálfélelem miatt éltek *rabságban* és kötésekben. Egész életükben a halálfélelemnek voltak kitéve. Ezeket a kötések a *félelmek* hozzák, főleg a haláltól való félelem.

Nemcsak a fizikai halál tartozik ide, hanem a szellemi halálfélelem is munkálkodik az emberekben, aminek egy része, megnyilvánulása a fizikai halál. A halálnak a meghatározását fogjuk most megtekinteni. A halál *elkülönülést* hoz.

Mi történik akkor, ha egy emberi lény meghal? Az a lényének a végét jelenti? Egyáltalán nem! Sem a szellemének, sem a testének *nem jelenti a végét*. Mert, még ha úgy vesszük, hogy a test porrá lesz, akkor is tudjuk, hogy Isten abból a porból *újrakelti* a testet. Ez nem a vég.

A halál *elkülönülést* jelent. A *szellem* és a *test* elkülönülése ez. Amikor a szellem elhagyja a testet, akkor a test holtan esik össze. Többé nincs benne élet. Segít nekünk, ha végig gondoljuk a *bibliai halál* fogalmát. Így határozhatjuk meg: *elkülönülés*.

Amikor az ember fél a haláltól, akkor ettől az elkülönüléstől fél, veszteségtől, hogy attól, akit szerettem, elkülönült leszek. Attól félnek az emberek, hogy a *szeretteiktől elszakadnak*. Elszakadnak a *gyarapodásuktól*, a *jólétüktől*, elkülönülnek a *pénzeiktől*, és elkülönül a *sikereitől*. Vagyis egy *elkülönülést*, egy *vesztést* jelent a halál. Ettől félnek az emberek.

Kell-e nekünk keresztényeknek félni attól, hogy elkülönülés, vagy veszteség ér minket? Nem! Most a *jutalmainkra* is gondolok, de most itt a földi létünkre tekintsünk. Mert valójában nekünk, keresztényeknek a fizikai halál *nyereséget* jelen, a mennybe való *bejutást* jelent. Ismét a bővített, az Amplifield fordítás szerint következik a...

János I. 4/18 A szeretetben nincs félelem, nem létezik rettegés, viszont a teljesen felnövekedett, teljes, tökéletes szeretet kiutasítja, távozásra utasítja a félelmet és kiűzi a rettegés, a rémület, és a pánik minden megnyilvánulását. Mert a félelem magával hozza a büntetés gondolatát és így az, aki fél, nem érte még el a szeretetben való teljes érettséget, a szeretett teljes érettségét, a szeretet teljes érett korát. Még nem növekedett bele a szeretet teljes tökéletességébe.

Ez egy jó vastag mondat így, de ez a bővített fordítás titka, addig ragozza, míg megértjük. Ki a szeretet? Isten! Istenben van-e félelem? Nincs! És Isten bennünk van. Istennek *szeretete kiöntetett* a szívünkbe a Szent Szellem által. Akkor *nem* szabad, hogy bennünk félelmek

legyenek. Le van írva, hogy a *szeretemben nincs félelem*. Ha mégis vannak bennünk félelmek, akkor az azért van, mert *helyet adtunk*, megnyitottuk magunkat a félelmek számára.

Itt a 18-as versben találjuk meg a *helyettesítés* törvényét! Ez pedig azt jelenti, hogy ha *beteljesedünk* szeretettel, az ki fogja *szorítani* a félelmeket belőlünk. Ki kell takarodnia! Ha beteljesedünk Istennel, beteljesedünk a szeretetével, *nem marad helye* a belső emberünkben a félelmeknek.

A félelem, ahogy írja a bővített fordítás, magával hozza a büntetés gondolatát. Vagyis aki fél, az nem jutott el a szeretet felnőtt korába. A félelem *gyötrellem* jár. A mennyország is, a pokol is valóságos helyek. A *pokol*, az a *gyötrellem* helye. Miért? Azért, mert tele van félelemmel.

Mi az, amiért a *menny* oly csodálatos hely? Telve van *békességgel*, telve van *örömmel*! Az a környezet, ami ott van, az, az atmoszféra, amiben a menny van, az a mennyei légkör. Kérdés az, hogy kivel társulunk? Tehát nem a lángoknak a közelsége az, amitől a pokol, pokol lesz, hanem az egész közeg, az az egész légkör. A félelem *gyötrellem* jár. Ha tapasztaltad már valaha a félelmet, az volt a pokolnak egy kis ízelítője.

Tudod-e mi az *ördög akarata*? Az, az akarata, hogy a pokol megnyilvánulásait valóságba hozza a földön. Ez az ő munkája, az ő feladata. Mi *Isten feladata*? Hogy a mennyet nyilvánítsa meg a földön. A menny megnyilvánulásának, különböző fokozatai vannak itt a földön, és a pokol megnyilvánulásainak is a földön, a gyötrelmeknek a földön.

Tehát az ördög azt akarja, hogy az elménkben csak rettegések és félelmek legyenek, és csak abban éljünk, a gyötrelmeknek, a kízásnak, a kínlódásoknak a különböző fajtáiban. Azt akarja, hogy a poklot már itt a földön éljük meg. Azt akarja, hogy az ő környezete már a te otthonodban megnyilvánuljon. De nem ő a mi urunk! Jézus azt tanította, hogy *Isten akarata* legyen a fölön, hogy a menny jöjjön a földre.

Mózes V. 11/18-21 Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között. És tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel, és mikor felkelsz. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra, Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, amely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nekik adja mindaddig, amíg az ég a föld felett léssen.

Ezek a mennynek a napjai a földön. Ha teljes szívedből szeretetben vagy, szereted az Urat szívedből, lelkedből, és követed Őt, akkor *megáldalak* téged és megáldom a gyermekeidet. Vagyis az olyan lesz, mint a menny a földön. Megtapasztalhatjuk tehát, hogy a *menny napjait* itt élhetjük a földön.

Olyan szomorú, hogy a keresztények mégis a poklok poklát élik meg gyakran itt a földön akkor, amikor *nem* Isten akaratában vannak. Az ördög oly hazug, és az emberek oly sokszor *összezavartak* ebben, úgy gondolják tévesen, hogy ezek a gyötrelmek úgymond járnak nekik, és kötelességük elszenvedni. Hogy ilyen az élet, ez ezzel jár. De egy napon, majd bizony bejutunk a mennybe.

Természetesen értjük, hogy Isten szolgálatával együtt járnak a kihívások, az üldöztetések, de *nem* kell az életét gyötrelmekben, a pokol megnyilvánulásaiban élni egy kereszténynek, mert a menny napjait kell élnünk itt a földön.

Tehát annak a teljességét is megtapasztaljuk egy napon, most az *ízeltőjében* kell élnünk, ami jelenti az *egészséges* testünket, nem engedjük az elménknek, hogy állandóan aggodalmaskodjon, hogy *békességben* élünk, és a *gyermekünket* is Isten szeretetében tudjuk. Ha nem ezt a békességet választjuk, akkor nem fogjuk megtapasztalni a *menny légkörét*, az életünk napjaiban.

Mi az, amitől tartunk? Félelmekben vagyunk, az elkülönüléstől, az elszakadástól félünk, a jövőtől félünk. Ha *megadjuk* magunkat a félelmeknek, akkor *bezártuk* az ajtót Isten dolgaira, és megnyitottuk azt az ellenségnek.

Mit kell tehát tennünk? *Ellent kell állnunk* a félelmeknek, amikor jön a gondolat, hogy mi lesz holnap, honnan jön a *pénz* holnap? Mi lesz ezzel a *betegséggel*? Az ördög azt fogja mondani, hogy bizony neked az már megvan, emlékszel a legutóbbi jelentésre? Az orvostól kaptál már egy igen rossz jelentést erről.

Ez az az időpillanat, amikor az aggodalmakkal *foglalkoznod* kell, mert az ördög jön és szeretne egy képet festeni erről. Amit ő felvázol, az olyan kép, ami azt mutatja, hogy egyre lejjebb és lejjebb mész, míg végül teljesen lehanyatlasz. Még a temetésedet is levetíti majd neked.

És akkor elkezded *gondolkodni*, elkezded ezeket a képeket nézni. Mi történik utána? A félelmek kezdenek *megragadni*. Elkezded attól félni, hogy akit szeretsz, attól elszakadsz, elszakadsz attól az élettől, amit úgy szeretsz. Elszakadsz a testedtől. A félelem jön és megragad.

Ebben a pillanatban, amikor a félelem így dolgozik rajtad, *hatalmat* kell venni felette, és meg kell hozni az *elhatározást*, hogy ördög én nem ezt az utat tekintem, amit te felvázoltál, hanem elkezded szólni a *dicsőséges jövődet*, ami Istenben van neked. A dicsőséges jövődet kell végiggondolni, de nem csak végiggondolni, hanem meg kell nyitni a szíved is, hangosan kell kimondani, el kell kezdeni *hangosan kimondani* Isten *terveit* az életedre.

Mit mond Isten? Hosszú étellel elégitel meg! Mondja mindenki, hogy – hosszú étellel fog engem megelégiteni Isten, és megmutatja nekem az Ő üdvösségét, ezért dicsőséges a jövőm! Ámen! Megnézzük, hogy miként vázolja fel a *jövönket* az Úrban már az Ószövetség.

Jeremiás 29/11 Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr, békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek.

Egy másik fordítás, az NIV Biblia mondja:

11/ Én ismerem azokat a terveket, amelyeket én terveztem nektek. Tervek, hogy titeket gyarapítsalak, és ne ártsak nektek. Terveket, hogy reménységet adjak nektek, és egy jövőt.

12-13/ Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. És kerestek engem, és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.

Van-e valaki, aki ismeri a jövődet? Bizony! Isten azt mondja, én tudom ezeket a terveket, amelyeket én terveztem nektek. Ezek olyan tervek, amelyek titeket *gyarapítanak*, és nem ártanak nektek. Olyan tervek, hogy *reménységet* és jövőt adnak nektek. Hallelúja, ezeket elfogadjuk Istentől, és ezeken *gondolkodunk*, és ebben járunk.

Néha az emberek az ördög csapdáiba belesétálnak, de mi nem! Mert mi az Ige biztos talaján állunk, és mi megbocsátunk mindenkinek! Ezért az ördög nem fog minket leuralni. Ha az ember állandóan az *Igében* van, akkor úgy is telve van *hittel*. Vagyis legyen az szokásoddá, hogy *olvasd* a Bibliát. Egy fejezetet egy nap az Újszövetségből, két fejezetet az Ószövetségből. Van egy Bibliaolvasási tervünk, el ne felejtkezzetek róla.

A bibliaiskolám igazgatója, Misis Lindsay, aki 97 évig élt, mondta, hogy ő mindig az Írásokat *olvasta*, és ahogy ezt olvasta ki is *jelentette*, hogy ez hosszú életet ad neki. Vasárnap dupla adagot olvasott. Mi ugyanígy évről-évre végig olvassuk a Bibliát.

Ha az elméd állandóan máshol jár, állandóan elfoglalt és aktív a világ dolgaiban, és úgy olvasod a Bibliát, akkor egyetlen egy szóra sem fogsz emlékezni, hogy mit olvastál. Menj vissza és *olvasd el hangosan* magadnak, mert akkor az *elméd oda fog figyelni*, hogy mit olvasol. A hangodra fog figyelni az elme, én is így teszem minden nap. És ha utána az ember *elcsendesedik*, akkor képes *hallani az Úrtól*.

Az elménket le kell *csendesíteni*, mert az elménk túl aktív, és így a *békesség* fog jönni hozzád. Üdvösségi ima elmondására és további kézzrátételes imádságra került sor. Dicsőség Istennek! Ámen!